

Arrest

nr. 137 881 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / IX Kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2015 waarbij de aanvraag tot gezinshereniging zonder voorwerp wordt verklaard. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015 om 11u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ontvankelijkheid

Uit de titel van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een vordering "tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid" heeft ingediend. Zulks blijkt ook het beschikkende gedeelte van haar verzoekschrift waarbij zij om de schorsing van de bestreden beslissing verzoekt.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is , in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de procedure waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd, enkel is opengesteld ten aanzien van verwijderingsmaatregelen. De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarbij de aanvraag tot gezinshereniging zonder voorwerp wordt verklaard, is geen verwijderingsmaatregel in de zin van voormelde bepaling. De repatriëring vloeit niet voort uit de bestreden beslissing maar wel uit het gegeven bevel tegen welke de verzoekende partij geen vordering tot nietigverklaring en schorsing en/of vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend of dergelijke indiening ten minste niet aantoot terwijl op het ogenblik van het indienen van huidige vordering de beroepstermijn is verstreken. In die mate is de vordering onontvankelijk. De Raad kan enkel vaststellen dat er nagelaten werd op te treden tegen de verwijderingsmaatregel. Aldus kan de verzoekende partij geen schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van deze beslissing en dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat huidige vordering niet ontvankelijk is.

Ook om deze reden is artikel 13 van het EVRM niet geschonden. De verzoekende partij is bijgestaan door een raadsman die met kennis van zaken dient te opteren voor de juiste procedure.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te horen bevelen, te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd en die ook niet is aangevochten, te herstellen.

Bovendien stelt de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting zelf dat zij over een schorsend beroep beschikt tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot gezinshereniging zonder voorwerp werd verklaard. Het is dan ook niet duidelijk waarom zij geen gebruik heeft gemaakt, van dit naar haar verklaringen schorsend beroep. Zo er daadwerkelijk een schorsend beroep wordt ingediend dan kan de verwerende partij niet over gaan tot de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, ook al is de verwijderingsmaatregel niet aangevochten. In casu is er echter geen enkel beroep ingediend, noch tegen de verwijderingsmaatregel, noch tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot gezinshereniging zonder voorwerp wordt verklaard, zodat het de verwerende partij ook niet ten kwade kan worden geduid reeds concrete stappen te hebben ondernomen voor de repatriëring van de verzoekende partij.

De verwijzing naar het arrest Josef t. België van 27 februari 2014 van het EHRM is in casu niet dienstig. In dit arrest verklaarde het EHRM dat de procedure van vernietiging en schorsing geen effectief rechtsmiddel inhoudt wanneer het verblijf wordt geweigerd en een uitwijzingsbevel wordt afgeleverd en een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ingeroepen. Hierbij dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij noch een vordering tot schorsing, noch een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot gezinshereniging zonder voorwerp wordt verklaard en bovendien voert de verzoekende partij in casu geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU

wnd.vorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

J. CAMU